

LBRIS

We know
books

RHYS BOWEN
FIICELE
RĂZBOIULUI

Traducere din limba engleză și note
ADINA PINTEA

LITERA
București

CAPITOLUL 1

*Bletchley Park**Mai 1941*

Lady Pamela Sutton privea afișele jalnice emise de guvern de pe peretele micului ei compartiment unde avea biroul în Baraca 3. Unele dintre ele erau îndemnuri entuziaste de a da tot ce e mai bun, de a strânge din dinți și de a continua lupta cu fruntea sus, iar altele erau avertismente cumplite să nu-ți dezamăgești echipa. Dincolo de draperiile care nu lăsau să intre nici o rază de lumină, se revărsau zorii zilei. Auzea zarva păsărilor din pădurea din spatele barăcii, care încă ciripeau frenetic și cu bucurie, așa cum făcuseră de dinainte să înceapă războiul și așa cum vor continua să facă și după ce acesta se va sfârși, oricând avea să se întâmple acest lucru. Dura deja de prea mult timp și nu se întrevedea nici un sfârșit. Pamela se frecă la ochii. Fusese o noapte lungă, iar ochii o usturau de oboseală. Conform regulamentelor funcționarilor publici, femeile nu trebuiau să lucreze în tura de noapte cu bărbații, ca să nu li se compromită moralitatea. I se păruse amuzant acest lucru atunci când, din cauza lipsei de traducători bărbați, una dintre fete fusese nevoită să lucreze în tura de noapte.

– Ca să fiu sinceră, nu cred că onoarea mea va fi în pericol din cauza vreunui dintre băieții de aici, spuse ea. Sunt mai interesați de probleme de matematică decât de fete.

Dar, de atunci, ajunse să regrete de multe ori bravada ei. Munca de noapte era istovitoare. Slavă Domnului că tura ei se încheia în curând și putea să meargă la culcare. Nu că ar fi putut vreodată să doarmă așa cum trebuia în timpul zilei, cu trenurile ce treceau zdrăngănind pe lângă fereastra ei.

– Război nenorocit! spuse ea printre dinți și suflă în mâini, încercând să-și încălzească puțin degetele.

Deși era luna mai, barăcile erau reci și umede noaptea. Rația de cocs fusese oprită de la 1 mai. Dar nu asta era cea mai mare problemă. Soba de fontă fumega rău și scuipa vapori nocivi. Totul inspira oroare zilele astea. Nu aveai parte de o mâncare mai de Doamne-ajută. Mesele constau în praf de ouă, conserve cu carne sărată de vită, cârnați care erau mai mult rumeguș decât carne. Era limpede că proprietara ei nu fusese o bucătăreasă prea bună înainte de război, dar ce gătea acum era de-a dreptul necomestibil. Pamela îi invidia pe cei din schimbul de zi. Măcar ei puteau să mănânce de amiază în sala de mese, unde se presupunea că mâncarea era destul de bună. Putea și ea să treacă drumul înainte să iasă din tură, dar era mereu prea obosită ca să mai mănânce după o noapte epuizantă.

Când izbucnise războiul fusese nerăbdătoare să facă ceva util. Jeremy se înrolase în prima zi, fiind primit în RAF cu brațele deschise. Fusese unul dintre cei maidecorați piloți din Bătălia Angliei, dar apoi, în stilul lui caracteristic, intrase prea mult pe teritoriul Franței, urmărind un avion german care se întorcea și fusese doborât. Acum se afla în Stalag Luft¹,

¹ Stalag Luft III a fost un lagăr de prizonieri construit la granița Germaniei cu Polonia, unde au ajuns 10 000 de aviatori ai Aliaților în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

un lagăr undeva în Germania, pentru aviatorii capturați, și nimeni nu mai știa nimic de el de luni de zile. Nu știa nici măcar dacă era viu sau mort. Închise ochii strâns pentru că nu voia să lăcrimeze. „Ține-te mereu tare“, își repetă în sinea ei, asta se aștepta zilele acelea de la toată lumea. „Trebuie să dăm un exemplu“, spusese tatăl ei în felul lui obișnuit, cu glas ca de tunet, bătând în masă pentru o impresie mai puternică. „Nu lăsa niciodată pe nimeni să vadă că ești supărată sau că ți-e frică. Oamenii ne privesc cu respect, iar noi avem obligația să le arătăm cum se face.“

Tocmai din acest motiv fusese selectată pentru acest post.

Prietena ei Trixie Radcliffe, debutantă ca și ea în primăvara lui 1939, o invitase la un ceai la Londra, în primele zile ale războiului, când încă se mai puteau desfășura activități civilizate, cum ar fi să bei ceaiul la hotelul Brown.

– Fii atentă, Pamma! Un tip pe care îl cunosc mi-a făcut cunoștință cu un alt tip care s-ar putea să ne ofere o slujbă, spusese Trixie în felul ei exuberant. Caută fete ca noi. Din familii bune. Fără prostii în cap. Și nici predispușe la isterie.

– Doamne! Ce fel de slujbă oferă, cursuri de maniere elegante pentru membrele WAAC¹ și Wrens²?

Trixie începu să râdă.

– Nimic de genul ăsta. Mai degrabă cred că e ceva confidențial. M-a întrebat dacă poate avea încredere că îmi voi ține gura și nu voi bârfi niciodată.

– Ei, asta-i bună!

Pamela păru surprinsă.

Trixie se apropie de ea.

– Pare să creadă că suntem educate să facem ceea ce trebuie. Prin urmare, nu vom dezamăgi și nu vom dezvălui

¹ WAAC, acronim pentru Women's Army Auxiliary Corps, Corpul Armatei Femeilor

² Poreclă dată femeilor din Marina Regală, membre ale Women's Naval Royal Service

secrete. M-a întrebat chiar și dacă beau mult. Râse. Presupun că oamenii sunt înclinați să dezvăluie prea multe lucruri când sunt beți.

– Și ce i-ai spus?

– Că tocmai ce mi-am făcut ieșirea în societate chiar înainte să înceapă războiul și, de când cu raționalizarea, nu prea am avut ocazia să demonstrez cât de bine rezist la băutură.

Pamela râse și ea, apoi deveni din nou serioasă.

– Mă întreb ce ar putea să vrea de la noi? Să ne trimită spioni în Germania?

– M-a întrebat dacă vorbesc germana. De fapt, a zis „ai cunoștințe de germană“ și inițial am înțeles că mă întreabă dacă știu vreun german. Mă tem că am izbucnit în hohote de râs. I-am spus că amândouă am fost la studii la un pension în Elveția și că tu ai fost un geniu la limbi străine. Apropo, a părut foarte interesat de tine. A fost foarte încântat când i-am spus că te cunosc.

– Ca să vezi! exclamă Pamela. Nu cred că pot să mă văd în postura de spion, vrăjind ofițeri germani. Tu poți?

– Nu, draga mea. Nu te văd vrăjind nemți. Întotdeauna ai fost prea pură. Eu, pe de altă parte, aș putea fi destul de bună la asta. Din păcate, germana mea are un accent englezesc puternic. Și-ar da seama într-o clipă că mint. Dar nu cred că e vorba de spionaj. Tipul m-a întrebat și cât de bine mă descurc la cuvinte încrucișate.

– Ce întrebare ciudată! spuse Pamela.

Trixie se apropie și mai mult de ea, până când ajunse să-i șoptească în urechi Pamelei.

– Cred că mai repede are legătură cu spargeri de coduri.

Și așa și fusese,, după cum se dovedise. Cele două fete luaseră trenul din gara Euston până la Bletchley, unde era nod feroviar, la o oră la nord de Londra. Era aproape întuneric când ajunseră. Nici gara și nici orașul nu erau atrăgătoare. În

aer pluteau nori grei de praf de la fabricile de cărămidă din oraș. Nu era nimeni care să aștepte trenul în gară și ele își duseră propriile valize pe o cărare lungă, pe lângă linia ferată, până ce ajunseră la un gard înalt de sârmă deasupra căruia era sârmă ghimpată.

– Doamne ferește!

De data aceasta, până și Trixie era alarmată.

– Nu arată deloc primitor, nu-i așa?

– Nu trebuie să facem asta, spuse Pamela.

Se uită una la alta, fiecare dorindu-și ca cealaltă să o ia la sănătoasa.

– Am putea măcar să aflăm ce vor de la noi și apoi să spunem: „Nu, mulțumesc frumos, dar prefer să fiu o fată simplă și să cresc porci“.

Asta le readuse buna dispoziție.

– Vino! Să vedem ce ne așteaptă!

Trixie își împinse prietena de la spate și se îndreptară spre poarta principală. Santinela din Aviația Regală care făcea de gardă în ghereta de beton avea numele lor pe listă și le îndrumă spre clădirea principală, unde trebuiau să se prezinte la comandantul Travis. Nimeni nu se oferă să le ofere bagajele, ceea ce, încă o dată în plus, îi demonstră Pamelei că erau acum într-o lume cu mult diferită de cea cu care era obișnuită. Drumul de acces se întindea pe lângă șiruri lungi de barăci sumbre și întunecate, până să se vadă clădirea principală. Fusese construită de o familie *nouveau riche* în culmea excesului victorian și etala un amestec de stiluri, cu zidărie de cărămidă fantezistă, frontoane și stâlpi orientali și o seră ce se vedea într-un capăt. Nou-veniții din partea de jos a scării sociale erau adesea impresionați, dar pentru fetele crescute pe domenii aristocrate avea efectul opus.

– Ce monstruoșitate! exclamă Trixie, râzând. Artă gotică de doi bani, nu-i așa?

- Dar priveștiștea e frumoasă, remarcă Pamela. Uite un lac, o pădurice și câmpuri. Mă întreb dacă sunt și cai și se poate merge la călărie.

- Draga mea, nu am venit la o petrecere, îi spuse Trixie. Suntem aici să lucrăm. Vino! Să terminăm odată și să aflăm ce ne așteaptă.

Intrară în clădirea principală și se treziră într-un interior impresionant, cu care erau obișnuite: tavane cu ornamente sculptate, pereți cu lambriuri, ferestre cu vitralii și covoare groase. O femeie tânără care ducea un teanc de hârtii intră pe o ușă laterală și nu păru surprinsă să le vadă.

- Aha, presupun că sunteți ultimul lot de începătoare, spuse ea, privind cu dispreț gulerul de nură al lui Trixie. Comandantul Travis este la etaj. A doua ușă pe dreapta.

- Nu e tocmai una dintre cele mai călduroase primiri, șopti Trixie după ce își lăsară valizele și începură să urce pe o scară grandioasă de stejar sculptat.

- Crezi că facem o greșală îngrozitoare? șopti Pamma.

- E cam târziu să facem cale întoarsă acum.

Trixie o strânse de mână, apoi făcu un pas înainte ca să bată la o ușă de stejar lustruit. Comandantul Travis, directorul adjunct, le privi cu un scepticism vădit.

- Aici nu suntem în vacanță, domnișoarelor. De fapt, ce facem aici este al naibii de greu. Dar sper că veți găsi că este o muncă plină de satisfacții. Vă veți aduce contribuția ca să oprim inamicul, o treabă la fel de importantă precum cea pe care o fac băieții noștri pe front. Și primul lucru pe care îl cerem aici este secretul absolut. Vi se va cere să semnați un document al secretelor oficiale. După aceea, nu veți mai avea voie să discutați despre munca voastră cu nimeni din afara unității voastre. Nici măcar între voi. Nici măcar cu părinții sau cu iubiții voștri. Ați înțeles?

Fetele clătinară din cap, apoi Pamela prinse curaj și întrebă:

- Care va fi, mai exact, treaba noastră? Nu ni s-a spus nimic până acum.

El ridică o mână.

- Să începem cu ce e mai important, domnișoară. Scoase două foi de hârtie și două stilouri. Legea secretelor oficiale. Citiți și semnați aici, vă rog.

Bătu cu degetul pe hârtie.

- Vreți să spuneți că trebuie să promitem că nu vom divulga niciodată ceea ce se întâmplă aici înainte de a ști ce se întâmplă aici? întrebă Trixie.

Comandantul Travis începu să râdă.

- Aveți prezență de spirit. Îmi place asta. Dar mă tem că, odată ce ați intrat pe poarta asta, deveniți un risc de securitate pentru țară. Și vă asigur că munca voastră aici va fi al naibii de interesantă și mai plină de satisfacții decât toate celelalte slujbe pe care le-ați putea avea.

Trixie se uită la Pamela, ridică din umeri și spuse:

- De ce nu? Ce avem de pierdut?

Luă stiloul și semnă. Pamela îi urmă exemplul. Mai târziu, când rămase singură, află că urma să fie trimisă în Baraca 3 ca să traducă mesaje germane decodate. Pamela nu știa ce făcea Trixie, deoarece aveau voie să împărtășească informații doar cu membrii propriei barăci, dar știa că Trixie era deranjată că nu i se dăduse o îndatorire mai pretențioasă și mai plină de farmec.

- Arhivez documente și dactilografiez în camera de catalogare. Îți poți imagina ceva mai plictisitor? întrebă ea. În timp ce se colectează informațiile, bărbații din baracă au parte de toată distracția, lucrând la niște mașinării ciudate. N-aș fi venit niciodată dacă aș fi știut că voi face lucruri plictisitoare, muncă de jos. Tu ce părere ai? Și treaba ta va fi tot una plictisitoare?

- Ah, nu, eu voi sta zilnic la taclale cu Herr Hitler, spuse Pamela, apoi izbucni în râs când văzu fața prietenei sale. A fost

o glumă, draga mea. Trebuie să-ți păstrezi simțul umorului în permanență. Și da, sunt sigură că și slujba mea va fi absolut neînsemnată. La urma urmei, nu suntem bărbați, nu-i așa?

Și nu-i mai spuse niciodată lui Trixie mai mult decât atât. Era conștientă de importanța meseriei sale și de faptul că o neglijență de traducere sau o traducere greșită ar fi putut însemna sute de vieți pierdute. Își dădu seama că, de obicei, i se înmânau decodificările cu cel mai mic nivel de prioritate și că interceptările cu prioritate ajungeau la bărbați, dar, doar ocazional, avea mulțumirea să descopere ceva extrem de important.

Sarcinile de serviciu fuseseră provocatoare și incitante la început, dar, după un an de muncă, era deja obosită și blazată. Tot ce se întâmpla, greutatea și fluxul constant de vești proaste de pe câmpul de luptă începură să macine chiar și spiritul unei persoane vesele ca Pamela. Barăcile erau îngrozitor de rudimentare, reci ca gheața iarna, sufocante vara, mereu sumbre, cu becuri golașe, niciodată suficiente, atârând din tavan. Iar la sfârșitul turelor lungi, trebuia să se întoarcă acolo unde era cantonată, o cameră de pensiune jalnică și întunecată chiar lângă linia de cale ferată. În timp ce se întorcea în oraș pe bicicleta veche pe care o cumpăraseră, se trezi că mintea începe să-i hoinărească înapoi la Farleigh primăvara, când pădurile erau un covor de clopoței acum, în prima săptămână de mai. Miei alergând pe câmp. Plimbări călare în zorii zilei alături de sora ei. Își dădu seama că își dorea cu ardoare să-și vadă surorile. Și trebui să recunoască faptul că nu fusese niciodată foarte apropiată de vreuna dintre ele, exceptând-o pe Margot, pe care nu o mai văzuse de multă vreme și de care îi era teribil de dor. Erau atât de diferite: Livvy, care era cu cinci ani mai mare decât ea, se născuse mofturoasă și matură și le spunea mereu celorlalte să se comporte așa cum se cuvine.

Pamela recunoscuse cu părere de rău că abia dacă o cunoștea pe Phoebe, fiica cea mai mică. Părea o fetiță inteligentă și

avea stofă de călăreță extraordinară, dar își petrecea cea mai mare parte a timpului în camera copiilor, departe de restul familiei. Apoi mai era enervantă de Dido, cu doi ani mai mică decât ea, cu un temperament competitiv feroce, disperată să fie adultă și să-și facă debutul în societate, să aibă tot ce avea Pamela. Dar Dido o vedea ca pe o rivală, niciodată ca pe o complice, așa cum fusese Margot, și nu împărtășiseră niciodată prea multe lucruri.

Pamela reveni la ce avea de făcut când i se așeză în față un coș cu transcrieri. Mesajele din prima parte a dimineții începură să sosească, ceea ce era o veste bună. Însemna că băieții deștepți din Baraca 6 reușiseră să regleze corect Enigma 5, iar listele tipărite rezultate erau într-o germană corectă sau cel puțin într-o germană vag inteligibilă. Ridică prima cartelă de carton. *Typex*-ul produse șiruri lungi de litere împărțite în grupuri de cinci. X-urile erau punctul, Y-urile erau virgule, iar numele proprii erau precedate de un J. Se uită la primul șir: WUBY YNULL SEQNU LLNUL LX. Era ceva ce apărea în fiecare zi. *Wetterbericht*. Prognoza meteo de dimineață pentru sectorul șase. Și *null* însemna că nu se întâmpla nimic important. Scrise o traducere rapidă și o puse în coșul ce urma să fie luat.

Următorul mesaj era la fel de obișnuit: ABSTI MMSPR UCHYY RESTX OHNEX SINN. Un mesaj test de la un comandament german care se asigura că funcționau codurile zilei.

– Mulțumesc, Hamburg, funcționează foarte bine, spuse ea zâmbind, în timp ce îl așeză și pe acesta în coș.

Următorul mesaj venise cu extrem de multe erori. Lipsa jumătate din litere. Mesajele erau deseori primite astfel și pentru descifrarea lor era nevoie de talent pentru rezolvarea cuvintelor încrucișate, dar și de o bună cunoaștere a terminologiei germane de război. Pamela deduse că subiectul

mesajului era Divizia 21 Panzer, parte a forței expediționare din deșert a lui Rommel. Dar următoarele litere, FF-I--G, o lăsară perplexă. Erau două cuvinte sau chiar trei? Dacă era mai mult de un cuvânt, atunci primul ar fi putut fi *auf*, însemnând „de pe”. Se uită cu și mai multă atenție, până când literele începură să danseze în lumina slabă. Își dorea din tot sufletul să dea jos draperiile opace de la ferestre, dar numai supraveghetorul avea voie să facă acest lucru la ora stabilită. Începură să o doară ochii. „Odihnă”, se gândi ea. „Trebuie să mă odihnesc.”

Apoi deveni din nou atentă și un zâmbet plin de speranță îi lumină fața. Încercă literele. *Auffrischung*. Divizia 21 Panzer avea nevoie de odihnă și refacere!

Sări în picioare și aproape că o luă la fugă spre camera de gardă. Wilson, bărbatul mai în vârstă care era supraveghetorul de serviciu, o privi încruntat. Nu era de acord cu prezența femeilor în tura lui de noapte și o ignora pe Pamela cât putea de mult.

– Cred că am găsit ceva interesant, domnule, îi spuse ea.

Așeză *Typex*-ul în fața lui, cu traducerea ei dedesubt. El se uită cu atenție, încruntându-se îndelung înainte să-și ridice privirea.

– Cred că e mai degrabă o închipuire, nu crezi, Lady Pamela?

El era singurul care insista mereu să i se adreseze cu titlul nobiliar. Pentru ceilalți, era doar P.

– Dar ar putea însemna că Divizia 21 Panzer ar putea fi retrasă. E ceva important, nu-i așa?

Alți doi bărbați de la masă se aplecară ca să vadă de ce se făcea atâta caz.

– S-ar putea să aibă dreptate, Wilson, spuse unul dintre ei. *Auffrischung*. Bun cuvânt.

Se uită la Pamela, zâmbindu-i încurajator.

– Vezi atunci dacă poți să găsești altceva care să aibă sens, Wilson, zise celălalt. Știm cu toții că germana ei este mai bună decât a noastră.

– Oricum, ar trebui să o transmiți Cartierului General al armatei, pentru orice eventualitate, spuse primul. Ai făcut o treabă bună, P.

Pamela își îngădui un surâs când se întoarse la locul ei. Tocmai golise coșul cu mesaje primite când voci din celălalt capăt al barăcii anunțară sosirea turei de dimineață. Pamela își luă haina din cuier.

– Ce zi frumoasă azi! spuse unul dintre cei tineri când se apropie de ea.

Era înalt și slăbănog și privea lumea prin niște lentile groase. Se numea Rodney și era întruchiparea tinerilor studioși de la Oxford sau Cambridge care fuseseră ademeniți să lucreze la Bletchley Park.

– Noroc că ai timp să te bucuri de ea. După-masă e și meci de oină, din câte am înțeles. Asta dacă îți place oina. Mă tem că eu nu mă pricep deloc la asta, regret. Și diseară e dans, dar tu vei lucra, nu-i așa? Făcu o pauză și își trecu agitat o mână prin părul ciufulit. Oare ai vrea să vii cu mine la cinema în seara ta liberă?

– E draguț din partea ta, Rodney, să mă inviți, spuse ea, dar, ca să fiu sinceră, în seara mea liberă aș prefera să dorm, să recuperez orele pierdute de somn.

– Într-adevăr, cam ai ochii în fundul capului, consimți el, fără să dea dovadă de prea mult tact. Turele astea de noapte încep să te cam ajungă din urmă după o vreme, nu-i așa? Totuși, este pentru o cauză bună, cel puțin așa se spune.

– Așa se spune, repetă ea. Aș vrea să văd că facem progrese. Țara, vreau să spun. Toate știrile par să fie proaste, nu-i așa? Și bieții oameni din Londra care sunt bombardati noapte de noapte. Cât timp mai putem rezista, ce crezi?